

Феллон

Цікаво, з яким звуком ця склянка розіб'ється об його голову?

Скло товсте. Але й голова в нього міцна. Мабуть, ГЕПНЕ так, що аж ЗАГУДЕ!

Цікаво, а скільки крові натече? На столі лежать серветки, але вони багато крові не вберуть.

— Еге ж, я сам трохи шокований, але все відбувається саме так, — каже він.

Від його голосу я міцніше стискаю склянку, щоб вона все-таки не полетіла йому в черепушку, а залишилась у мене в руці.

— Феллон? — Він прочищає горло й намагається говорити якомога м'якше, та все одно його слова впиваються в мене гострими ножами. — Ти щось скажеш, чи як?

Я штрикаю соломинкою шматочок льоду в склянці, уявляючи, що це його макітра.

— А що ти хочеш почути? — белькочу я, наразі більше нагадуючи вередливе дитя, ніж вісімнадцятирічну дівчину, якою я і є тепер. — Хочеш, щоб я привітала тебе?

Я спираюся спиною на сидіння і схрещую руки на грудях. Дивлюся на нього й думаю: розчарування в його очах — це результат того, що я його засмутила, чи це він просто знову клеїть дурня. Він сів за мій столик хвилин п'ять тому і вже

перетворив свою половину на сцену для публічних виступів. І знову, вже вкотре, я змушена бути його аудиторією.

Він тарабанить пальцями по чашці кави і декілька тактів мовчки дивиться на мене.

Цок-цок-цок.

Цок-цок-цок.

Цок-цок-цок.

Певно, він думає, що рано чи пізно я здамся і скажу йому те, що він хоче від мене почути. Але впродовж останніх двох років ми дуже мало бачилися, і він ще не знає, що я вже давно не та наївна дівчинка, до якої він звик.

Побачивши, що я ніяк не реаую на його акторську гру, він протяжно зітхає і кладе лікті на стіл.

— Ну я думав, ти хоч порадієш за мене.

Від цих слів мене аж пересмикує.

— *Порадіти* за тебе?

Він сміється з мене, чи що?

Батько знизує плечима, і на його роздратованому обличчі з'являється пихата посмішка.

— Я навіть не думав, що ще можу стати батьком.

Я вибухаю гучним недовірливим сміхом.

— Випустити сім'я в піхву двадцятичотирирічної дівчини — це далеко не все, що треба, щоб стати батьком, — з відчутним присмаком гіркоти в голосі кажу я йому.

Його пихата посмішка зникає, він відкидається на спинку сидіння і схиляє голову набік. Батько завжди схиляє голову набік, коли не знає, як йому реагувати. «*Спробуй удати, ніби ти обмірковуєш щось серйозне, і це зійде за будь-яку емоцію: сум, задуму, відчуття провини, співчуття*».

Певно, він забув, що сам навчав мене акторської гри майже все моє життя. І одним з перших прийомів був саме цей.

— Ти вважаєш, що я не заслужив права називатися батьком? — Здається, моя відповідь образила його. — І хто ж я тоді, по-твоєму?

Сприймаю його запитання як риторичне й починаю штрикати наступний шматочок льоду. Вправно підхоплюю його соломинкою і кидаю до рота. А потім гучно, брутально хрускаючи, розкушую його. Переконана, він не чекає від мене відповіді на своє запитання. Він перестав бути для мене «батьком» ще тієї ночі, коли моя акторська кар'єра стала на довичну паузу. Тоді мені було шістнадцять років. І якщо відверто, то я не дуже певна, чи був він мені батьком до тієї ночі. Радше ми були викладачем акторської майстерності й студенткою.

Однією рукою він пригладжує своє страшенно дороге імплантоване волосся над чолом.

— Нащо ти так робиш? — Моя поведінка з кожною секундою дратує його дедалі більше. — Ти що, й досі сердишся, що я на твій випускний не прийшов? Так я вже сто разів казав, що в мене тоді вийшла накладка за часом.

— Ні, — спокійно відповідаю я. — Я й не запрошувала тебе на свій випускний.

Він знов відкидається на спинку і скептично дивиться на мене.

— А чому?

— Бо в мене було лише чотири запрошення.

— *І що?* — питає він. — Я твій *батько*. Якого ж біса ти не запросила мене на свій шкільний випускний?

— Бо ти все одно не прийшов би.

— Ти не могла цього знати! — кидає він мені у відповідь.

— Але ж ти *справді* не прийшов.

— Звісно, — закочує він очі, — я не прийшов, Феллон. Бо мене ніхто *не запрошував*.

— Ти нестерпний, — важко зітхаю я. — Тепер розумію, чому мама покинула тебе.

Він ледь помітно сіпає головою.

— Твоя матір покинула мене, бо я переспав з її найкращою подружкою. А мої особисті якості тут ні до чого.

Я навіть не знаю, що йому на це сказати. У цього чоловіка геть немає співчуття. Я ненавиджу його за це і водночас заздрю. До певної міри мені хотілося б бути більше схожою на нього і менше — на матір. Він геть не помічає своїх численних недоліків, тоді як я цілковито зосереджена на своїх вадах. З ними я щодня прокидаюся і щовечора через них не можу заснути.

— Хто замовляв лосося? — питає офіціант. Дуже вчасно. Я піднімаю руку, і він ставить переді мною тарілку. Але апетит пропав, тож я просто колупаюся виделкою в купці рису. — Е-е, стривайте. Одну секунду. — Я підводжу очі на офіціанта, але той звертається не до мене. Він витріщається на мого батька. — Невже це ви?..

От лихо. Почалося.

Офіціант ляскає долонею по столу, і я аж підскакую.

— Це ж ви! Скажіть, ви — Донован О'Ніл! Ви грали Макса Епкота!

Мій батько скромно знижує плечима, хоча я добре знаю, що скромність у ньому навіть не ночувала. І попри те, що він не грав Макса Епкота вже понад десять років, відколи шоу зняли з ефіру, батько і досі поводить себе так, наче він — найбільша зірка на американському телебаченні. І люди, які й досі впізнають його, лише підвищують його самооцінку. Вони якісь дикі. Наче ніколи в житті акторів не бачили. Агов! Схаменіться! Ми з вами в *Лос-Анджелесі*, люди добрі! Тут куди не плюнь — самі актори!

Мені нестерпно хочеться проткнути когось, тому я несамовито колупаю виделкою лосося. Аж раптом офіціант перебиває мене, питаючи, чи не сфотографую я їх.

Зітхаю.

Без особливого ентузіазму вислизую з-за столика. Офіціант намагається втелющити мені свій телефон, щоб я їх сфоткала, та я заперечно виставляю руку й обходжу його.

— Мені треба до вбиральні, — белькочу я й відходжу від столика. — Зробіть із ним селфі. Він їх обожнює.

Я зриваюся в туалет, бо мені треба бодай пару хвилин побути на самоті, без батька. Не знаю, навіщо попросила його зустрітися зі мною сьогодні. Може, тому, що я переїжджаю, і ми бозна-скільки не бачитимемося? Але навіть цього недостатньо, щоб піддавати себе таким тортурам. Я відчиняю двері до першої кабінки, замикаю їх за собою, витягую одну із захисних гігієнічних накладок і стелю її поверх сидіння унітаза.

Колись читала статтю про бактерії у громадських вбиральнях. Так от, найменше бактерій виявили в перших кабінках. Люди думають, що першою кабіркою користуються найчастіше, тому здебільшого оминають її. А от я користуюся лише першими кабінками. Раніше я не страждала на гермофобію, та коли в шістнадцять років два місяці пролежала в лікарні, стала параноїком щодо гігієни.

Закінчивши справи в туалеті, я досить довго мию руки, не менше хвилини. І весь цей час не зводжу з них очей — щоб не дивитись у дзеркало. Уникати свого відображення з кожним днем стає дедалі легше, та я все-таки встигаю зловити себе на коротку мить у дзеркалі, коли тягнусь за паперовими рушниками. І хай скільки я дивилася б у те дзеркало, ніяк не звикну до того, що там бачу.

Піднімаю ліву руку і торкаюся шрамів, які вкривають усю ліву частину обличчя, пробігають по нижній щелепі і опускаються вниз по шиї. Вони зникають під комірцем сорочки, але під одягом шрами тягнуться по всьому лівому боці тулуба аж до талії. Я проводжу пальцями по ділянках шкіри, які схожі на сухофрукти. Ці шрами завжди нагадуватимуть мені про те, що пожежа була справжньою, а не якимось нічним жахіттям, від якого можна прокинутися, просто вщипнувши себе за руку.

Де кілька місяців після пожежі я не могла доторкатися до більшої частини свого тіла, бо була вся перев'язана бинтами. А тепер, коли опіки загоїлися і залишилися лише шрами, я постійно ловлю себе на тому, що мацаю їх з маніакальним завзяттям. На дотик вони ніби оксамитові. І було б добре, якби дотики викликали в мене відразу, як викликає відразу зовнішній вигляд цих шрамів. Та натомість мені навіть подобається їх торкатися. Варто мені задуматися — і пальці самі починають бігати по руці від шиї донизу й назад, наче я намагаюся прочитати на своїй шкірі щось написане шрифтом Брайля. Та врешті я усвідомлюю, що роблю, і зупиняю себе. Мені не повинно подобатися те, що вирвало в мене з-під ніг життя, навіть якщо це просто приємне відчуття від дотику до шкіри.

А от те, які шрами на *вигляд*, — це щось зовсім інше. Наче кожну мою недосконалість підсвітили зсередини рожевим і виставили як експонат на огляд усьому світу. Хоч як я намагалася сховати їх під волоссям і одягом, але вони нікуди не дінуться. Вони назавжди залишаться на мені. Як постійне нагадування про ту ніч, яка знищила в мені все найкраще.

Я не дуже заморочуюся на різних датах і річницях, та, прокинувшись сьогодні вранці, перше, про що подумала, це про

сьогоднішню дату. Може тому, що саме про неї думала вчора, перш ніж заснула. Сьогодні виповнювалося рівно два роки, як батьків дім охопила пожежа, в якій я ледь не загинула. Може, тому мені й захотілося сьогодні побачитися з ним. Може, я сподівалася, що він згадає і якось утішить мене. Розумію, він уже вибачився достатньо, але як я можу пробачити йому те, що він про мене тупо забув?

Зазвичай я залишалася в нього раз на тиждень. Того ранку я написала йому повідомлення, що приїду на ніч. І ви, мабуть, подумали, що коли дім загорівся, батько кинувся рятувати свою сплячу донечку?

Ага, тримайте кишеню ширше! Мало того що він не приїхав на вечерю, так він узагалі забув, що я залишилася в нього. Ніхто й гадки не мав, що в будинку хтось є, доки не почули мої крики з другого поверху. Я знаю, що його й досі гризе почуття провини за це. Він просив пробачення щоразу, коли ми зустрічалися наступні кілька тижнів, але згодом його вибачення стали такими само нечастими, як і дзвінки та візити. Я хотіла б пробачити, але не можу. Пожежа була нещасним випадком. Однак я вижила. Саме на цьому я повинна зосередитися. Та це доволі важко зробити, бо я думаю про це щоразу, коли дивлюся на себе.

І я думаю про це щоразу, коли *хтось інший* дивиться на мене.

Двері до вбиральні відчиняються, заходить жінка, кидає на мене короткий погляд, швидко відвертається і прямує до останньої кабінки.

А дарма, дамочко, краще вибрали б першу.

Ще раз дивлюся на себе в дзеркало. Раніше в мене було коротке волосся, до плечей, але я відростила його за два роки. І, певна річ, для цього були свої причини. Я розчісую

пальцями свої довгі темні пасма, прикриваючи чи не всю ліву частину обличчя. Затим осмикую рукав на лівій руці аж до середини долоні й підіймаю комір, закриваючи майже всю шию. Тепер шрами стають ледь помітними, і я можу дивитися на себе в дзеркало без відрази.

Раніше я вважала себе гарненькою. А тепер ховаюся за одягом і волоссям.

Почувши, як змивають воду в останній кабінці, відриваюсь від дзеркала і швидко йду до дверей, поки жінка не вийшла.

Здебільшого я роблю все можливе, щоб уникати людей, і не тому, що боюся, що вони витріщатимуться на мої шрами.

Я уникаю їх тому, що вони якраз *не* витріщаються. Людина, помітивши мене, миттю відводить погляд, щоб не здатися грубою або неввічливою. А мені хотілося б, щоби бодай раз хтось зазирнув мені в очі й не поспішав відривати погляд. Уже так давно цього не було. І хоч як прикро визнавати це, але мені бракує тієї уваги, яку я отримувала раніше.

Нарешті виходжу з убиральні й прямую до нашого столика. І відразу ж засмучуюся, побачивши батькову потилицю. Сподівалася, що в нього за цей час намалюються якісь невідкладні справи (як завжди), і поки я повернуся з туалету, він здиміє.

Це дуже сумно, що мене більше потішив би порожній столик, аніж рідний батько за ним. Від цієї думки я насуплююся, аж раптом помічаю на собі пильний погляд хлопця, що сидить за столиком, повз який я проходжу.

Зазвичай я не помічаю людей, переконана, що вони за всяку ціну намагаються уникати зорового контакту зі мною. Однак цей хлопець дивиться просто на мене живими зацікавленими очима.